

Věnování

KATHERINE
SLEE

Někdy potřebuješ jen trochu popostrčit...

motto román

Věnování

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Katherine Slee
Věnování – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATHERINE
SLEE

Věnování

Praha 2021

Přeložila Soňa Tobiašová

Dylanovi a Scarlett

*Rybáři vědí, jak je moře nebezpečné a bouře strašlivá,
přesto nikdy nenašli dost důvodů pro to,
aby zůstali na břehu.*

Vincent van Gogh

THE SUNDAY POST

15. července 2018

LABUTÍ PÍSEŇ CATRIONY ROBINSONOVÉ

*Má pro nás oblíbená britská autorka dětských knih
ještě nějaké dobrodružství?*

Rozhovor připravila Suzie Johnstoneová

Catriona Robinsonová patřila k nejoblíbenějším autorům naší generace. Její příběhy o dívce na vozíčku, která objevila kouzelný atlas, co jí umožnil cestovat po celém světě, čtenáři milovali. Napsala i několik knih pro dospělé, jako například *Okouzlení*, které bylo loni nominováno na několik literárních cen.

Catriona, o níž je známo, že nestojí o zájem veřejnosti, strávila většinu života doma na pobřeží Norfolku, avšak v posledních letech hostovala na univerzitě v Cambridge, kde vyučovala tvůrčí psaní. Právě tam jsem měla tu čest ji zastihnout a z doslechu vím, že její přednášky byly inspirativní, pronášené s pokorou a jemným humorem.

Setkaly jsme se v hotelu, který příliš neodpovídal představě o tom, kde by ráda trávila čas žena prohlašující, že se nejlépe cítí v montérkách a holínkách. Šlo o novostavbu v industriálním stylu s velkou vstupní halou, točitým schodištěm a ultramoderním osvětlením. Usadily jsme se v knihovně v mezaninu u čaje a oblíbe-

ného citronového koláče paní Catriony, dámy v černé vlněné sukni, s tyrkysovou halenkou a vlasy staženými do volnějšího uzlu. Působila uvolněně, živě gestikulovala a ptala se číšníka, zda by jí hotel neprodal čajový servis s holubičkami. Kdybych to nevěděla, nevěřila bych, že ženě na pohovce naproti zbývá jen několik měsíců života.

Chystáte se na další přednášku budoucím spisovatelům. Co vás na vyučování nejvíc baví?

Sama jsem neměla možnost studovat na univerzitě, a nejen proto, že tehdy to u žen bylo neobvyklé. Vlastně jsem spíš nevěřila, že bych v něčem mohla být dobrá, a nikdy by mě nenapadlo, že se někdy ocitnu tady. Přitom jsem zastávce názoru, že by každé dítě, bez ohledu na pohlaví, rasu a sociálně-ekonomické zázemí, mělo dostat příležitost natáhnout se ke hvězdám, tedy stát se tou nelepší možnou verzí sebe sama.

Ale Cambridge je elitní instituce...

To je fakt, a pokud neodpovídáte jistě vžitě představě, často ani nemá smysl se na takovou univerzitu hlásit. Já ale nemám titul ani žádné formální literární vzdělání, a přesto učím na jedné z nejproslulejších škol světa. K úspěchu, ať to slovo znamená cokoli, nejspíš nevede jediná cesta.

A co to slovo znamená pro vás?

Když jsem začala psát, bylo to vlastně jen ze zvědavosti, z touhy zaznamenat všechny ty bláznivé myšlenky a příběhy, co mě napadaly. Stále to ale byl jen koní-

ček a o nějaké kariéře spisovatelky se mi ani nesnilo. Úspěch by neměl být měřen penězi nebo majetkem, ale spíš vnitřním pocitem, že jsme něčeho dosáhli.

Jaký podíl na vašem úspěchu má podle vás náhoda?

Dalo by se říct, že život není nic jiného než sled nahodilých událostí, ať šťastných nebo nešťastných. Já se snažím držet víry, že na světě a v životě existuje rovnováha. Bez ohledu na to, kolik trápení a bolesti prožijeme, vždy je tu něco nebo někdo, co nám vrátí naději.

Jako v tom úryvku z písně Leonarda Cohena, co mám doma na ledničce: *Zvoňte na zvony, co ještě zní, zapomeňte na dokonalé dary; ve všem je prasklina, a tou se dovnitř dostává světlo.*

Co dává naději vám?

Moje vnučka Emily.

Už dřív jste se zmínila, že byla předobrazem pro postavu Ofélie...

Ano. Jak už jistě víte, byla vážně zraněna při autonehodě před patnácti lety. Často jsem jí během rekonvalescence vyprávěla různé příběhy a ona k nim kreslila obrázky. Moje nakladatelka si jich všimla, i když to byla jen taková zábava, a zbytek už znáte.

Spolupráce s Emily vám rozhodně vyšla. Měla taky svoje úskalí?

(Směje se.) Ale jistěže, jsme rodina, takže se taky občas nepohodneme, ale Emily umí přesně odhadnout,

co chci čtenářům sdělit, a dokáže to svými ilustracemi skvěle vystihnout.

Ovlivnilo Emilyino zdravotní omezení nějak příběhy, které píšete?

Emily není skutečně zdravotně omezená, ale lidé si to mohou myslet. Já ty knížky píšu pro zábavu, ale i kvůli poučení a inspiraci. Spousta lidí totiž setrvává příliš dlouho na jednom místě, ať už kvůli svému okolí nebo penězům, jenže na světě je tolik zázraků, které čekají, až je objevíme.

Co vás přimělo změnit styl a pustit se do knih pro dospělé?

Vždycky mě lákaly nové výzvy a nápady. Ofélie a její svět byly už příliš dlouho součástí našeho života a já jsem cítila potřebu to nějak ukončit a zkusit něco nového.

Okouzlení u čtenářů i přes značný úspěch vyvolalo rozporuplné reakce. Myslíte, že je to právě tím, že jste se nečekaně zaměřila na dospělé publikum místo dětského?

Mě to nepřekvapilo. Lidé od známých autorů prostě očekávají stále stejný styl a náměty. Kdybych vydala další dětskou knížku, kritizovali by mě, že není o Ofélii. Život ale znamená objevování – zkoumání kouzla ukrytého ve světě. Chtěla jsem se víc zaměřit na spojitost vědy a filozofie a na to, jak ovlivňují lidskou duši. Taky na omezený čas, který tu každý máme vyměřen, a na to, jak se změní naše chování a názory, když jsme nuceni to pochopit.

Tak se v návaznosti na hlavní myšlenku knihy *Okouzlení* tedy zeptám: Kdybyste věděla, že vám zbývá poslední den života, jak byste ho chtěla strávit?

Vy snad víte, že umírám? Ach božínku, to ten váš výraz, promiňte. Smrt na mě takhle působí a často zapomínám, jak těžké je pro jiné o ní mluvit.

Jak zněla otázka? No ano, poslední den života. Bože (opět se směje), jak mě tohle napadlo?

Ve Francii u moře je jedno místo, které mi přirostlo k srdci nejen proto, že jsem tam napsala svou první knížku. Možná je tam takové poklidné světlo, nevím. Vstala bych časně, dala si teplé croissanty a silnou černou kávu a pak se dlouho procházela po pláži a máčela si nohy ve vlnách. Šla bych si zaplavat, abych cítila sílu přílivu a připomněla si všechnu tu moc, nad níž nemáme kontrolu. A večer bych měla chuť na langusty opečené na otevřeném ohni a trochu šampaňského. Při západu slunce. To všechno spolu s Emily po mém boku.

Vlastně to není nic ohromujícího nebo exkluzivního, protože když odmyslíte všechno pozlátko, každý chce nakonec hlavně dobré vztahy s lidmi a vzpomínky, které nám zůstávají.

Máte nějaké rady pro začínající autory jakéhokoli věku?

Říkejte ano na cokoli. Riskujte a litujte jen toho, co jste neudělali, protože chyby jsou důležitější než úspěch. Těžko můžete psát a oslovit lidi, pokud nemáte vzpomínky, z nichž byste čerpali, třebaže velmi bolestné. Já

si nejjasněji pamatuju právě ty věci, které jsem dělat neměla, a stejně se mi přihodily.

Týká se něco z toho milostných vztahů?

Nejsou ty největší chyby z lásky?

Pracujete teď na něčem novém?

Vždycky se najde něco nového – další nápad, další postava, další příběh.

To je tedy důvod, proč jste svolila k rozhovoru?

Nebyla jsem vždycky tak vyhýbavá, neschovala jsem se před světem, můj život prostě ovlivnilo dost nešťastných okolností. Tenhle rozhovor bude s velkou pravděpodobností můj poslední, a abych byla upřímná, už necítím potřebu schovávat se za svoje příběhy. Vlastně teď doufám jen v to, že z naší společné práce s Emily vzejde něco dobrého, nebo že konec jedné cesty bude počátkem další.

Je snad něco pravdy na tom, že chystáte novou sérii s už dospělou Ofélií?

V každé pověsti je zrnko pravdy. Dalo by se říct, že něco připraveného je, ale zatím není jisté, jestli to někdy vyjde na světlo.

Často jste čtenářům ve svých knihách nechávala různé indicie a stopy, je snad tohle taky náznak cesty za pokladem nebo hádanka, kterou mají rozluštit?

Hm, to se právě uvidí.

Catriona Robinsonová zemřela minulý měsíc po dlouhém boji s rakovinou. Její jediná pozůstalá, vnučka Emily, nebyla k zastižení a ke smutné události se nevyjádřila.

1

KAKADU

Cacatuidae

Emily posedávala u zadních dveří, skicák měla otevřený na kuchyňském stole a čekala, co se stane.

Stíny na trávníku pomalu mizely, jak slunce stoupalo na letní obloze, a zvoníci v blízkém kostele trénovali na neděli. Všechno bylo, jak má o srpnovém pondělním ránu být, jenže Emily cítila, že něco chybí, a přemýšlela, jak prázdné místo zaplnit.

Čekala, až se dostaví inspirace, ale ani druhý šálek čaje a další kus citronového koláče jí nepomohly se lépe soustředit. Vedle dřezu měla připravený výběr lahvíček s inkoustem a stačilo jen zvolit vhodné barvy pro obrázek papouška, který nakreslila během snídane.

Problém byl v tom, že nakladatelka si přála realistický obrázek ptáka bez nějakých uměleckých rozma-

rů a pohádkovosti. Jenže když na něj Emily pohlédla (už kvůli hrdému hřebínku měla jasný dojem, že je to on), představila si ho jedině v záplavě duhových barev. Její neposlušná mysl viděla papouška schopného měnit barvy jako chameleon podle toho, před čím se potřeboval skrýt.

V hlavě se jí rodila další představa – obrázek malé holky na vozíčku s kakaduem na rameni, jak na něj tiše mluví, hladí ho po hrudi a pestré barvy jeho peří se jí přelévají na kůži. Bez ohledu na to, jaký obrázek po ní chtěli, se totiž Emily v představách neustále vracela k Ofélii, ikonické postavě, kterou před lety stvořila její babička.

„*Cacatuidae*,“ vyslovila nahlas latinské jméno čeledi, když ho psala pod obrázek. Přitom pečlivě pronášela jednotlivé slabiky a uvědomila si, že je to poprvé po mnoha dnech, co promluvila.

Novou práci vlastně přijala jen proto, aby nemusela myslet na to, jak je sama. Naivně se domnívala, že kreslením vyplní prázdné dny, kdy neměla co dělat ani kam jít.

Z rádia se ozvaly sametové tóny klarinetu ve skladbě *Péťa a vlk*, jež navodily představu chlapce běžícího sněhem, který tolik touží být doma u maminky, čekající se štědrovečerní večeří a dárky pod stromečkem.

Promiň, pomyslela si při pohledu na papouška. Pak vypnula rádio a zavřela skicák. *Vypadá to, že tvým osudem je zůstat naprosto obyčejný.*

Přitom se celé roky pokoušela o velmi neobvyklé ilustrace, fantaskní obrázky, které by co nejlépe oživily neuvěřitelné příběhy její babičky. Jenže když Catrio-

na zemřela, nedokázala se Emily vůbec soustředit na cokoli nového.

Zadávala se z kuchyně k pokoji, kde si babička zřídila pracovnu. Jednu stěnu tam pokrývaly police s jejími červenými zápisníky, obsahujícími všechny nápady do knížek o Ofélii a jejím kachňátku. Vyдалa přesně deset takových příběhů, ne víc, ne méně. A přece celý svět věřil, že existuje ještě další, který Emily zná, ale babička ho již nestihla napsat.

Jak mi to mohla udělat? ptala se Emily v duchu. Lékaři tvrdili, že ještě zbývá nějaký čas – čas dokončit práci, čas hledat další možnosti léčby...

Prostě čas bojovat.

Babička byla jediný člověk na světě, který jí rozuměl. Jen ona s ní sdílela bolest ze ztráty rodičů při oné autonehodě a následném zotavování. Stála při ní i během let, kdy si ji krutě dobíraly jiné děti, její takzvaní kamarádi.

Slíbila, že ji bude navždy milovat a starat se o ni. A náhle ji babička, ona slavná Catriona Robinsonová, nemohla dál chránit.

Na pěšině před domem se ozvaly kroky, zastavily se a pak otvorem ve dveřích propadl štos dopisů. Jistě zase slova útěchy od lidí, které Emily nikdy nepotkala, nebo ručně psané listy od fanoušků, vzpomínajících na talentovanou babičku a na to, jakou inspiraci v dětství v jejích knihách nacházeli.

Emily zašla do haly, sehnula se a začala poštu třídit na dopisy a odpad, katalogy a účty. Pak ticho domu narušilo ostré zvonění telefonu následované klapnutím záznamníku.

„Emily, drahoušku, tady Charlie.“ Ženský hlas překonal vzdálenost mezi Londýnem a Norfolkem a Emily si představila dámu usazenou v kanceláři s výhledem na Temži ve dvaadvacátém patře mrakodrapu. „Omlouvám se, že zase obtěžuju, ale rada na mě tlačí s tím tiskovým prohlášením k tomu rukopisu.“ Žena si dlouze vzdychla a Emily zavřela oči, protože už tušila, co přijde. „Jsi tam? Já vím, že o tom nechceš mluvit, ale jednou stejně budeš muset odpovědět na všechny ty otázky o Catrio-ně a jejím životě. Nemusíš to přece dělat osobně, ale dlužíš to jejím čtenářům...“

V pokoji se opět rozhostilo ticho, protože Emily vytáhla šňůru ze zástrčky a odhodila ji na podlahu. Pak pohlédla na dopisy, které pevně svírala v ruce, a vydala se ke krbu v obývacím pokoji. Hodila je dovnitř a vrátila se ke dveřím pro krabici plnou dalších, dosud neotevřených dopisů.

Nestojím o vaši lítost, pomyslela si a začala dopisy skládat do čtyř úhledných štosů.

Emily nikdy dřív nepomyslela na útěk. Vlastně si nepřála nic jiného než zůstat v bezpečném městečku Wells-next-the-Sea na norfolkském pobřeží, kde život pokojně plynul a velký svět na ni nijak nedotíral. Tedy až do chvíle, kdy se babička rozhodla poskytnout onen rozhovor, v němž naznačila, že by mohl existovat další rozepsaný příběh, který ještě zbývá vydat. Teprve pak se strhlo peklo – lidé volali, psali e-maily, u dveří zvonili cizinci, strkali jí před obličej telefony a vyzvídali, jestli je to pravda nebo ne. Takový chaos, vše, před čím byla chráněna, dokud babička žila. Jenže ona neměla odpověď, ani tehdy, ani teď, protože

se Catriony na její nedokončený příběh nikdy nezeptala. Náhle měla pocit, jako by se jí nikdy nezeptala na nic opravdu podstatného, a najednou bylo příliš pozdě.

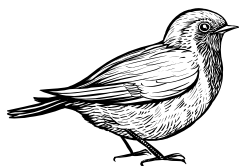
Naproti všem těm červeným notesům v babiččině pracovně visel malý čtvercový obrázek se dvěma modrými ptáčky – salašníky. Stylem se výrazně lišil od všech dalších obrazů v domě, ale Emily se nikdy nezeptala, odkud se vzal nebo proč ho chtěla mít babička při práci na očích. Což byl jen další příklad toho, jak ve své dětské aroganci předpokládala, jak už to bývá, že dospělí neměli žádnou minulost předtím, než jejich děti přišly na svět. Teď by si nepřála nic tak moc jako promluvit si s babičkou o tom, jaký vlastně měla život.

Emily se zadívala na fotografie v rámečcích vystavené na krbové římse. Toužila vrátit se v čase a najít odpověď aspoň na některou ze svých otázek.

Dlouhá léta za sebe nechávala rozhodovat jiné lidi, nejdřív lékaře, pak babičku. K ní se utíkala, kdykoli něco potřebovala, a spoléhala se, že všechno důležité zařídí. Nechávala na ní v podstatě všechna důležitá rozhodnutí svého života. Teprve když Catriona začala trávit víc času v nemocnicích, Emily pocítila, v jaké izolaci se ocitla a jak moc byla na babičce závislá.

Pohlédla na štosy dopisů na podlaze a napadlo ji, co se asi stane se všemi těmi slovy, pokud je zapálí. Představila si, jak vylétnou komínem k nebi, kde budou vířit a mísit se s dalšími, aby vytvořila něco nového, anebo je chytne do zobáku takový kakadu a zanese je za moře k chlapci, který se jednou chce stát slavným spisovatelem.

„Co si mám počít?“ vzdychla si a svezla se na kolena. Pak se zadívala na babiččín stůl se starým psacím strojem, jehož se celé měsíce nikdo nedotkl. Osmadvacet let života a nikde nic, kromě několika polic s knihami. Kdo vlastně je a kým se může stát bez zesnulé, veleúspěšné Catriony Robinsonové?

ČERVENKA

Erithacus rubecula

Pan Thomas zahlédl, že se za oknem toho domu kdosi mihl jako stín. Dům se šterkem vysypanou cestou stál až na konci uličky vedle kostela. Nápis *Meadows Cottage* málem přehlédl. Pak ale rozeznal stejný rukopis jako na obálce, kterou sem měl doručit podle přání ženy, jež mu každým dnem scházela o něco víc.

To jeho pes Max je seznámil sotva před rokem, když se na pláži vrhl ke kupce svršků. Začal ji nadšeně obíhat, divoce štěkat a Thomas mu musel z tlamy vytrhnout pásek, se kterým si hrál. Pak si Thomas všiml, že mezi oblečením je v písku napůl zabořený zlatý prsten. Začal se rozhlížet po majiteli, až si všiml té ženy. Běžela k nim celá zadýchaná, usmívala se a mokré vlasy po ranní koupeli ji pleskaly do tváře. Měla na sobě jen

promočenou hedvábnou košilkou a smála se představě, co ho tak mohlo napadnout, když na pláži našel opuštenou hromádku oblečení.

Představila se jako Catriona a podala mu drobnou chladnou ruku. Ruku, kterou pak směl držet ještě mnohokrát, protože dál venčili Maxe každé ráno společně. Pak se Catriona vracela za vnučkou, již neměl možnost poznat osobně. Až do téhle chvíle.

Cosi ho nutilo jít dál a pokračovat v jeho obvyklé činnosti – po procházce na pláži skočit na kávu a croissant do blízké kavárny, přečíst si noviny a pak doma pokračovat v práci na svažitých záhonech v zadní zahradě.

Jenže cosi mu také říkalo, že nesmí ignorovat přání mrtvé, zvláště když si ho sama vybrala jako posla, protože dobře věděl, že Emilyin život je teď vzhůru nohama.

Max se mu ořel o nohu a probral ho ze zamyšlení. Květy v zahradě jako by v sílícím slunci pospávaly, všechny vyrážely na pozdní snídani a na rukojeti rýče se usadila červenka s dešťovkou v zobáčku.

Pak pes štěknul, ptáček odletěl a dveře domu se otevřely. Objevila se mladá žena ve světlezeleném tričku a džínových šortkách. Pleť měla jemně opálenou, až na dlouhou jizvu v dolní části tváře. Byla bosá, nehty na nohou čerstvě nalakované zářivou červení, a prohlížela si Thomase zpod husté ofiny zastřižené těsně nad oříškově hnědýma očima.

V jejím pohledu bylo cosi znepokojivého, uvědomil si. Něco, co ho nutilo dívat se na ni o chvíli déle, až rozeznal i tvar rtů zděděný po babičce a drobné pihy na nose.

„Vy jste Emily?“ zeptal se.

Jen krátce přikývla a sehnula se, aby psa podrbala za ušima. Když jí Max na oplátku olízl nos, jizva na její tváři se protáhla v úsměvu.

„Něco pro vás mám,“ řekl a podával jí obálku, kterou schovával už šestý týden. „Je to od vaší babičky.“

Chvíli si obálku prohlížela, než ji přijala, pak zašla zpět do domu a pohybem ruky naznačila, aby šel dál.

Pes vběhl dovnitř jako první a zmizel za tou dívkou v zadní místnosti. Uvnitř bylo chladno, jako by si kamenný dům ještě uchoval zbytky noci. Nalevo Thomas uviděl malý obývací pokoj, přímo před sebou schody do patra, v rohu hodiny s kukačkou a cestou do kuchyně musel sehnout hlavu, aby se neuhodil o stropní trám. Vůně toustů a kávy přitáhla jeho pohled ke stolu u zadních dveří, kde kromě prázdného talíře a šálku uviděl i skicák rozevřený na čisté stránce.

Emily se zastavila u dřezu a chvíli obálku obracela v rukou. Přidržela ji na světle a pak ji pohodila na pomalu klesající pěnu ze saponátu. Tmavý inkoust na papíře se ihned začal rozpíjet.

„No ano,“ ozval se Thomas a rozechvělou rukou, což prozradilo jeho vnitřní rozpoložení, z kapsy vylovil tmavozelené plnicí pero se zlatou čepičkou. Emily ho podržela v dlani, pak náhle vykřikla, uhodila pěstí do mramorového dřezu a svezla se na kolena.

„Jste v pořádku?“ vydechl Thomas a přispěchal k ní. Ona ale jen svěsila hlavu, aby zakryla slzy. Thomas k ní vztáhl ruku, ale zase ji spustil. „Vy víte, co to znamená?“ Catriona mu neřekla víc, než že má obálku s perem předat její vnučce.

Emily chabě přikývla a zasténala. Max přišel blíž, položil jí tlapu na stehno, jako by její bolesti rozuměl, a když zakňučel, objala ho kolem krku a schovala tvář v jeho srsti.

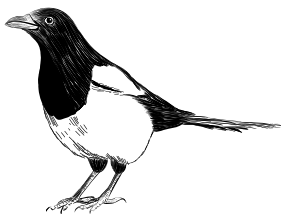
„Je tu někdo, kdo by vám pomohl?“ chtěl vědět Thomas a rozhlížel se, protože netušil, co si počít. Viděl jen běžné věci jako notebook, kávovar, klíče na háčku na stěně nebo zahradnické holiny vedle zadních dveří. Pak ještě zarámovanou titulní stránku knihy jedné z nejoblíbenějších anglických autorek.

Emily stále seděla na zemi, jednou rukou bezděky hladila Maxe po hlavě a ve druhé svírala ono pero.

Thomas se tam náhle cítil nepatřičně a taky trapně, protože byl svědkem něčeho, do čeho neměl strkat nos, a zlobil se na sebe, že přijal roli v tak citlivé záležitosti.

„Je mi to vážně moc líto,“ zamumlal, chytil svého psa za obojek a odtáhl ho od té ženy. „Nechtěl jsem vás rozrušit, jen jsem dal slib vaší babičce a cítil jsem povinnost ho splnit.“ Věděl, že drmolí jako vždy, když znervózněl, což bylo zvlášť patrné v tichu toho domu, kde byl slyšet pouze tikot hodin a pak cvakání Maxových drápů na podlaze, když odcházeli.

Emily sotva zvedla hlavu. Teprve když za sebou Thomas zavřel dveře, uvědomil si, že navzdory jeho blábolení a šoku, který jí způsobil, neřekla po celou dobu jedině slovo.

STRAKA

Pica pica

Muž se psem odešli. Emily pocítila smutek a úlevu zároveň. Posílat zprávy ze záhrobí bylo pro Catrionu tak příznačné! Jak všechno naplánovala, včetně výběru osoby, která zprávu předá, a k tomu se psem, jako by tím chtěla uštědřenou ránu nějak zmírnit.

Emily vzala hrnek s drobnými holubičkami kolem okraje a nalila si další kávu. Chvilí si o šálek zahřívala dlaně, ťukala do něho perem a přemýšlela, jak ho vůbec babička dokázala odnést z domu. Snad schované v kapse svetru nebo v balíčku s tabákem, protože tam by se Emily nikdy nepodívala. Hledala ho přitom všude, obracela polštáře, vytahovala knihy z polic, zašla dokonce do skleníku, jestli pero nedopatřením neskončilo mezi rajčaty.

„Hledej znamení,“ říkávala babička často. „Nezapomeň si všimat všech stop a zázraků skrytých v každém koutě světa.“

Jenže co mělo být tohle za znamení? Emily odšroubovala víčko, přidržela si pero u nosu a nadechla se. Ta vůně jí vždy připomněla dezinfekční krém, lepkavou růžovou mast na rány schovanou ve skřínce nad umyvadlem. Starou vůni z dětství. Pero dostala kdysi od babičky pro povzbuzení sebedůvěry při kreslení. Prý aby se už nikdy nesnažila obrázky přegumovat a všech si považovala stejně, protože jistě měly svůj význam. Od té chvíle Emily kreslila jen černým inkoustem a nikdy tužkou.

Zavřela oči a dlouze si povzdechla. Podobné vzpomínky jen prohlubovaly její samotu. V duchu uviděla babiččinu tvář poslední večer před její smrtí. Snažila se vybavit si, co přesně jí Catriona řekla, když ji přišla políbit na dobrou noc. Emily se pak opět soustředila na práci a už si nevšímala kroků na schodech, když babička stoupala do patra, nebo vrzání podlahy v její ložnici, když se ukládala ke spánku.

Emily foukla do hrnku s kávou a nechala si páru proudit do tváře. Ucítla slzy a se smutkem i hněv, že zůstala tak opuštěná.

Náhle se venku zachechtala straka a Emily otevřela oči. Uviděla ji na jabloni na okraji trávníku. Po dvojím ostrém hvízdnutí pták slétl na zem, přehopkal trávník ke dveřím a vyhoupl se na kuchyňský stůl.

„Ahoj, Miltone,“ zašeptala Emily.

Pták sezobl několik drobků z toustu, pak vylétl na nejvyšší polici a klepl zobákem do plechovky se sušen-

kami. Emily se natáhla, sundala ho z police a šeptem mu vyhubovala. Milton jen natočil hlavičku, černýma očkama si ji prohlédl a pak přelétl na okraj dřezu, kde se zvednutým ocasem zkoumal dopis nasáklý vodou. Emily dopis popadla a přenesla na stůl.

„To ne,“ zašeptala, prudce odložila hrnek s kávou a vyběhla na zahradu.

Nedokázala se na obálku ani podívat, natož ji otevřít a přečíst si babiččina poslední slova. To by bylo jako přijmout, že jde o skutečnost, a ne jen o přechodný zásah do jejich poklidného života. Tím se by potvrdily babiččiny nářžky a varování, že jednoho dne tu Emily opravdu zůstane sama.

Tušila, že pokud si dopis přečte, všechno se nějak změní, a na to ještě nebyla připravená.

Přešla bosky trávník, přinutila se cítit jeho vlhký chlad pro to spojení se zemí, zadívala se na drobné květy sedmikrásek. Z těch kdysi pletla dlouhé řetězy a omotávala jimi větve stromů na okraji zahrady, aby k nim nikdo zvenčí neviděl.

Pořád se dívali, přímo zírali. Neustále byl někdo zvědavý, co dělá slavná spisovatelka i to její tiché děčko.

Opřela se o hrubý kmen jabloně a zadívala se na Milтона, čekajícího u jejích nohou. Na moment se k němu připojila červenka, zazpívala na pozdrav a pak se Emily usadila na rameni blízko ucha.

Jemný vánek jí načechral peříčka na hrudi, přinesl vůni zimolezu a taky karamelu ze sousedního vikářství. Pan vikář měl slabost pro sladké a Emily u něj někdy vysedávala, když sepisoval svá kázání – vždy s táckem cukrovinek nebo koláčků, které napekla jeho

žena. Možná by tam mohla zaskočit, aby ten dopis otevřel a přečetl on...

Ne, ať dopis přečte kdokoli, stejně pak bude muset uznat, že její babička i dědictví jsou pryč.

Což nedokázala – přiznat to a potvrdit.

Emily ucítila, jak se jí stahuje hrdlo, a v tichu zahrady zaznělo její přidušené vzlyknutí.

Milton zatřepal hlavou a odhopkal pryč. Červenka zapípala několik smutných tónů a Emily si představila, jak se na stromě v zadní části zahrady slétá celý ptačí orchester. Hlavně vrány, havrani a straky, ty se usazují nejvýš, ale pak se z nebe snáší i několik vlaštovek...

Pochopila, že už se zase ztrácí ve světě fantazie, aby nemusela přijmout realitu se vším všudy. Znovu zažívala nesmírnou ztrátu, přestože věřila, že se nic takového v jejím životě nemůže opakovat.

Pomalou a zhluboka se tedy nadechla, otřela si uplakané oči a vrátila se do kuchyně, kde Milton sbíral poslední drobků z talíře vedle nedotčeného dopisu.

„Tak dobře,“ povzdechla si a roztrhla obálku. Našla však jen malý lístek s babiččíným úhledným rukopisem. Černá písmenka hlásala:

117a East Quay

Nic víc, nic méně. Jen tahle slůvka. Šlo snad o cestu vysypanou drobečky, kterou má sledovat?

Emily roztrhala papír na malé kousky, a když dopadly na podlahu, odhrnula je nohou, jako by je už nechtěla ani vidět.

Nepotřebovala je, tu adresu dávno znala z paměti.

Strach jí nahánělo spíš to, co tam na ni čekalo. Zadívala se na otevřený skicák na stole, jako by nabízel další možnost.

Pohladila dlaní stránku a přejela prsty po obrázku, na němž předtím pracovala. Dívka na kole, putující po venkově, se všim, co život nabízí, na dosah. Šlo o postavu, kterou stvořila právě v téhle místnosti, když byla sama ještě dítě. V době, kdy nemohla bolestí ani mluvit, skrze ni dávala hlas všemu, co skrývala v duši. Tak vznikly obrázky malé hrdinky, kterou milovaly děti po celém světě, doprovázené výjimečnými příběhy někoho, kdo byl náhle pryč. Nadobro pryč. A nechal po sobě pouze pár pitomých nápověd.

Jenže když tam nepůjde a nebude se řídit babiččiny příkazy, může předstírat, že se nic z toho nestalo.

Ovšem ten muž, co dopis přinesl, to ví. A brzy mu dojde i to ostatní. Viděla, jak si ji prohlížel a všimal si, v čem jsou si s babičkou podobné. Viděl i to zarámované, dobře známé první vydání babiččiny knihy. Jistě nepotrvá dlouho a dá si dvě a dvě dohromady.

Babička zase jednou přesně odhadla, jak bude Emily reagovat, jak se bude schovávat před tím, co se jí stalo. A proto se pojistila – našla svědka, který s ní nakonec nějak pohne.

Poslední dny před smrtí mluvila Catriona o nějakém tajemství, které by Emily měla sama rozkrýt. Šlo zase o jednu z jejích oblíbených her na schovávanou – půjdeš-li po stopách, najdeš poklad. Jako tehdy to čokoládové vejce nebo malá dřevěná dvířka na kmeni stromu, kudy údajně procházejí víly. Jenže Emily už neměla na dětské hry chuť.